

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 2 października 2023 r.

DIH-3.707.97.2023.AWS

DECYZJA DIH-3.99.2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. b), c), d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 27 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: D/PI.NR.8361.24.2023), na mocy której przedsiębiorcy - Jerzemu Kuśnierek prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą JKL Computers Jerzy Kuśnierek z siedzibą w Trzciance (zwanemu dalej: „*stroną*”, „*stroną postępowania*” lub „*przedsiębiorcą*”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4, art. 39 pkt 1 lit. b), pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 ze zm.) - **Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 17 do 23 marca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Wielkopolskim WIIH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (nr D/PI.NR.8361.24.2023) z dnia 15 marca 2023 r. przeprowadzili kontrolę w punkcie handlowo-usługowym w Trzciance, należącym ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221) (zwanego dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”) nie zawiadomiono przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrola została przeprowadzona na podstawie stosowanych bezpośrednio przepisów prawa Unii Europejskiej.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy, następnie pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy na podstawie wydanego upoważnienia. Celem kontroli było zweryfikowanie, czy i w jakim stopniu ww. przedsiębiorca realizuje obowiązki wynikające z przepisów określonych w art. 37 oraz 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622 z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie elektrycznym” bądź „ustawą o zużytym sprzęcie”).

W toku kontroli ustalono, że przedsiębiorca będąc dystrybutorem udostępniał na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny (prowadził sprzedaż i serwis komputerów, akcesoriów komputerowych oraz kas fiskalnych).

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIH ustalili, że strona, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieściła w widocznym miejscu, w punkcie sprzedaży informacji (o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy), o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Inspektorzy w toku kontroli stwierdzili również, że kontrolowany podmiot w miejscu sprzedaży nie wywiesił również informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Ponadto, kontrolowany przedsiębiorca udostępniał na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez prawidłowego oznakowania wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie, w zakresie oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku nr 2 do ww. ustawy. Nieprawidłowości w tym zakresie stwierdzono w odniesieniu do 1 rodzaju sprzętu, tj. klawiatury MANTA kod EAN: 5907377867586.

Jak ustalili inspektorzy, kontrolowany podmiot, wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, udostępniał również na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych wymaganych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy, tzn.:

- o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy,
- o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Nieprawidłowości w tym zakresie stwierdzono w odniesieniu do 3 rodzajów sprzętu, tj.:

- rutera TP-Link TD-W8961N, kod EAN 693564061166;
- kamery internetowej Media-Tech LOOK IV MT 4106, kod EAN 5906453141060;
- klawiatury MANTA, kod EAN 5907377867586.

Jak wynika z akt sprawy przedsiębiorca poinformował o usunięciu nieprawidłowości.

Szczegółowe ustalenia udokumentowano w aktach sprawy, w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: D/PI.NR.8361.24.2023) oraz Załącznikach nr 1-7 do niniejszego Protokołu. Do treści zawartych w Protokole kontroli przedsiębiorca uwag nie zgłaszał.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), (zwanej dalej jako: „Kpa”), Wielkopolski WIIH zawiadomieniem z dnia 27 czerwca 2023 r., poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. b), c), d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużytym sprzęcie, za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 1 lit. b), pkt 2 oraz pkt 3 ww. ustawy. Równocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował przedsiębiorcę o przysługującym mu, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz wglądu do akt sprawy, w terminie 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Ww. pismo zostało doręczone stronie w dniu 29 czerwca 2023 r.

W dniu 27 lipca 2023 r. Wielkopolski WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25, art. 91 pkt 26 lit. b), c), d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wydał decyzję (sygnatura: D/PI.NR.8361.24.2023), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za:

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, co narusza art. 37 ust. 4 ww. ustawy;

- nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy;
- udostępnienie na rynku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (klawiatury MANTA kod EAN 5907377867586) bez prawidłowego oznakowania wynikającego z art. 14 ust. 1 ww. ustawy w zakresie oznakowania tego sprzętu symbolem selektywnego zbierania, co narusza art. 39 pkt 1 lit. b) ww. ustawy;
- udostępnienie na rynku sprzętu (tj. rutera TP-link TD-W8961N kod EAN: 693564061166; kamery internetowej Media-Tech LOOK IV MT 4106 kod EAN: 5906453141060; klawiatury MANTA kod EAN: 5907377867586) bez dołączonych do niego wymaganych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy, co narusza art. 39 pkt 3 ww. ustawy.

Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 2 sierpnia 2023 r.

W dniu 1 września 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał odwołanie strony od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzonego datą: 16 sierpnia 2023 r.; nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w tymże dniu) strona zaskarżyła decyzję Wielkopolskiego WIIH w całości. Jednocześnie strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy. Powyższej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

- 1) przepisu prawa materialnego, tj. art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez bezzasadne przyjęcie, że skarżący udostępnił na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączenia wymaganych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy, podczas gdy ustawa nie precyzuje, w jakim miejscu powinny znaleźć się powyższe informacje (co w jego ocenie) prowadzi do zmniejszania wartości sprzedawanego sprzętu (renomowanych firm) poprzez naruszanie fabrycznych opakowań produktów;
- 2) przepisu postępowania mającego istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez nałożenie na skarżącego administracyjnej kary pieniężnej, podczas gdy waga naruszonych przez skarżącego przepisów jest znikoma, a skarżący zaprzestał naruszania prawa opisanego w zaskarżonej decyzji jeszcze przed wydaniem ww. decyzji.

Pismem z dnia 12 września 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z odwołaniem od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 27 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: D/PI.NR.8361.24.2023) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona ww. zawiadomienie odebrała w dniu 15 września 2023 r. i nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Pod pojęciem dystrybutora, zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, należy rozumieć osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Z kolei udostępnienie na rynku - to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 4 pkt 17 ww. ustawy).

Natomiast wprowadzający sprzęt - to osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba prawna, która bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim

- z tym, że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji dla konsumenta dotyczących postępowania ze zużyтым sprzętem zgodnie z zakresem, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy.

Jak wskazuje art. 91 pkt 25 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

W myśl art. 39 pkt 1 b) ustawy o zużyтым sprzęcie - dystrybutor jest zobowiązany do udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy, tj. w zakresie oznakowania sprzętu symbolem selektywnego zbierania, którego wzór jest określony w załączniku nr 2 do ustawy.

Zgodnie z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie - dystrybutor jest zobowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Natomiast, zgodnie z art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie - dystrybutor jest zobowiązany do udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy, tj.:

- informacji o zakazie umieszczania zużytego sprzętu łącznie z innymi odpadami, wraz z wyjaśnieniem znaczenia oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy oraz
- informacji o potencjalnych skutkach dla środowiska i zdrowia ludzi wynikających z obecności w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych.

Jak stanowi art. 91 pkt 26 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39 niniejszej ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużyтым sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez ww. przedsiębiorcę od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 27 lipca 2023 r. (sygnatura: D/PI.NR.8361.24.2023),

na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 1 lit b), pkt 2 i pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolski WIIH dały solidną podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca, nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w ustawie o zużytym sprzęcie. Powyższe istotnie stanowiło podstawę do wymierzenia kontrolowanemu przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. b), c), d) w związku z art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużytym sprzęcie.

Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Wielkopolski WIIH przeprowadził w sposób rzetelny i prawidłowy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie możliwe przesłanki (kryteria) wymiaru kary. Tym samym, działania organu pierwszej instancji były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym do Prezesa UOKiK odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy. Decyzji Wielkopolskiego WIIH zarzuciła naruszenie:

- 1) przepisu prawa materialnego, tj. art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez bezzasadne przyjęcie, że skarżący udostępniał na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączenia wymaganych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o zużytym sprzęcie, podczas gdy ustawa nie precyzuje w jakim miejscu powinny znaleźć się powyższe informacje;
- 2) naruszenie przepisu postępowania mającego istotny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez nałożenie na skarżącego administracyjnej kary pieniężnej, podczas gdy waga naruszonych przez skarżącego przepisów jest znikoma, a skarżący zaprzestał naruszania prawa opisanego w zaskarżonej decyzji jeszcze przed wydaniem ww. decyzji.

W uzasadnieniu strona skarżąca wskazała, że obowiązek umieszczenia informacji określonych w art. 13 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie i oznakowania spoczywa wyłącznie na wprowadzającym sprzęt, a nie na dystrybutorze, a ustawodawca nakładając obowiązki na wprowadzającego sprzęt nie sprecyzował w jakim dokładnie miejscu powinny zostać umieszczone ww. informacje (na zewnętrznej części opakowania czy też wewnątrz opakowania). Przedsiębiorca zaznaczył przy tym, że sprzedaje towar „szczególnego rodzaju” - sprzęt elektryczny i elektroniczny, zaś standardem sprzedaży tego typu produktów jest oferowanie ich w fabrycznie nowych i nieuszkodzonych opakowaniach, na co klienci zwracają uwagę. Skarżący zaznaczył, że nie naruszył obowiązków wynikających z art. 39 ww. ustawy. Stwierdził, że skoro sprzedaje sprzęt renomowanych firm, pozostawał w usprawiedliwionym

przekonaniu, iż wprowadzający ww. przedmioty do obrotu umieszczają wymagane prawem informacje. Natomiast, otwieranie przez skarżącego towarów powodowałoby obniżenie ich wartości a także problemy z ich sprzedażą.

W opinii skarżącego, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, a organ wymierzył karę nieadekwatnie do okoliczności sprawy, wystarczającym było poprzestanie na pouczeniu, gdyż waga naruszenia jest znikoma (nieprawidłowości dotyczyły trzech produktów, co przy asortymencie skarżącego stanowi znikomą ilość). Strona zaznaczyła też, że niezwłocznie zaprzestała naruszania prawa i usunęła wszelkie stwierdzone nieprawidłowości. Przedsiębiorca we wniesionym odwołaniu poinformował również, że prowadzi małą firmę rodzinną i mimo popularności internetowej sprzedaży dokłada wszelkich starań by utrzymać firmę i pracowników. Wskazał na negatywne zjawiska takie jak: rosnąca inflacja, pandemia, które przyczyniły się do pogorszenia kondycji finansowej przedsiębiorstwa. Podniósł, że konieczność uiszczenia kary pieniężnej spowoduje istotne pogorszenie sytuacji finansowej jego przedsiębiorstwa. Stwierdził również, że wypełnia nałożone na nią ustawowe obowiązki - prowadzi zbiórkę zużytego sprzętu.

Następnie dodał, że wskutek wielu kampanii informacyjnych i rosnącej świadomości społecznej powszechnie wiadomym jest, że sklepy sprzedające sprzęt elektryczny i elektroniczny mają obowiązek przyjmowania zużytego sprzętu, a co więcej sprzęty te utylizowane są w szczególny sposób, a nie poprzez ich utylizację w zwykłych pojemnikach. Ponadto, dodał również, że przekazywał ustnie klientom informacje w przedmiotowym zakresie, zaznaczając że działał w dobrej wierze oraz w przekonaniu, że sprzedawane urządzenia posiadają stosowne informacje i oznaczenia. W dalszej kolejności zaznaczył, że odbiera zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny i poddaje go stosownej utylizacji, co potwierdza troskę o środowisko naturalne.

Po szczegółowej analizie odwołania strony, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyartykułować należy, że istotne dla sprawy mają ustalenia poczynione w toku kontroli, a te wskazują jednoznacznie, że ww. przedsiębiorca nie wywiązał się z obowiązków dystrybutora wynikających z ustawy o zużyтым sprzęcie, ponieważ:

- a) wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie - nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużyтым sprzęcie;
- b) wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy - nie zamieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach selektywnego zbierania elektrośmieci;
- c) wbrew przepisowi art. 39 pkt 1 lit. b) ustawy, udostępnił na rynku 1 rodzaj sprzętu bez prawidłowego oznakowania (symbolem selektywnego zbierania), o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy,

- d) wbrew przepisowi art. 39 pkt 3 ustawy, udostępniał na rynku 3 rodzaje sprzętu bez dołączonych do niego wymaganych informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy.

Powyższe uchybienia bezsprzecznie dowodzą, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy o zużytych sprzęcie w stopniu wysokim, albowiem pobawił użytkowników sprzętu, konsumentów prawa do uzyskania istotnych dla nich informacji w zakresie należytego postępowania ze zużytych sprzętem elektrycznym i elektronicznym.

Prezes UOKiK stwierdza dalej, że bez większego znaczenia w tym przypadku pozostaje okoliczność, że stwierdzone w toku kontroli uchybienia zostały niezwłocznie usunięte, jak akcentowała strona. Z punktu widzenia przepisów o zużytych sprzęcie kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych, wymagane informacje w zakresie, o którym mowa w niniejszej decyzji, nie były dostępne dla użytkowników, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że celem ustawodawcy przy tworzeniu niniejszych przepisów, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, w tym umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Mając powyższe na względzie, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego, skoro podjął się prowadzenia, wykonywania tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, który prowadzi - umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Co więcej, powinien zadbać, by sprzęt który oferuje nabywcom był oznakowany i posiadał wszystkie wymagane prawem informacje. Z całą stanowczością Prezes UOKiK podkreśla, iż podejmowanie działań naprawczych, usunięcie nieprawidłowości, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w czasie kontroli. Zważyć należy przy tym, że strona jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, bowiem działalność gospodarczą prowadzi od 01.02.1993 r. (zgodnie ze wpisem w CEIDG), a ustawa o zużytych sprzęcie określająca obowiązki dystrybutora w obecnym kształcie obowiązuje od 2016 r. Zatem winna ona wykazywać się co najmniej dobrą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności i należycie je respektować.

Prezes UOKiK równocześnie przypomina, że obowiązkiem dystrybutora, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności oraz ich respektowanie. Przepisy te stwierdzają jednoznacznie, iż to dystrybutor ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie. Tak więc, podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa i w tym zakresie powinien zorganizować działalność placówki którą prowadzi w taki sposób, by nie doszło w niej do naruszeń obowiązujących przepisów. Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od

niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce, a towary przeznaczone do sprzedaży miały właściwe oznakowanie. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy (bez wyjątku), który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużyтым sprzęcie, nawet jeżeli jest to dystrybutor zajmujący się sprzedażą szczególnego rodzaju towaru - sprzętu elektrycznego lub elektronicznego renomowanych firm. Mając na uwadze powyższe, nie jest możliwe uwolnienie się od obowiązków dystrybutora wynikających z norm ustawowych, powołując się na bliżej nieokreślone, nieustalone kampanie informacyjne, rosnącą świadomość społeczną czy „ustne” informowanie klientów o punktach odbioru zużytego sprzętu. Zauważyć należy, iż ustawie o zużyтым sprzęcie nie przewidziano „ustnego” sposobu informowania konsumentów przez sprzedawcę w zakresie wymaganych prawem informacji. Zatem nie jest to prawnie akceptowalny sposób informowania konsumentów, użytkowników sprzętu. Jak wskazuje Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 8 sierpnia 2022 r., sygn. V SA/Wa 1951/22 *„(...) Również powoływanie się przez stronę na uprzednie ustne informowanie konsumentów przez sprzedawców o wymaganych informacjach nie przekonała Sądu, ponieważ obowiązek ten odnosi się do prezentowania informacji w formie wizualnej”*.

Organ drugiej instancji wyjaśnia również, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o zużyтым sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Nie ma znaczenia przy tym, czy naruszenie nastąpiło z winy umyślnej bądź nieumyślnej przedsiębiorcy. Samo udowodnienie braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Zatem stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim ustawowych obowiązków, co w niniejszym przypadku niewątpliwie miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Ponadto, odnotować należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej. Jak wskazano w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r sygn. VI SA/Wa 805/19: *„Organ nie jest władny do badania przesłanek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”*

Ponadto, wyartykułować należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużyтым sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach

te odpady mogą pozostawiać oraz jak z nimi właściwie postępować. Daje to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Analizując wnikliwie odwołanie strony, Prezes UOKiK stwierdził, że strona zaskarżając decyzję Wielkopolskiego WIIH w całości, w zasadzie ograniczyła się do zarzucenia organowi pierwszej instancji uchybień tylko w częściowym zakresie, tzn. naruszenia art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Strona w odwołaniu przytoczyła m. in. regulację art. 39 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, określającą obowiązki dystrybutora w zakresie udostępniania sprzętu do sprzedaży, utrzymując równocześnie, że to na wprowadzającym sprzęt, a nie na dystrybutorze spoczywa obowiązek oznakowania produktu (sprzętu elektrycznego, elektronicznego) i umieszczenia właściwych informacji. Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 13 ust. 1 ustawy o zużytym sprzęcie nie nakłada obowiązku oznaczania sprzętu przez dystrybutora, lecz przez wprowadzającego sprzęt, to jednak dystrybutor ma obowiązek sprawdzić oznakowanie danego towaru przed udostępnieniem jego na rynku, jak wskazuje jednoznacznie art. 39 ustawy. W tym miejscu ponownie zacytować należy art. 39 pkt 3 ustawy o zużytym sprzęcie, który stanowi, że: *„Dystrybutor jest obowiązany do: (...) pkt 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych”*. Jak wskazał również ustawodawca w art. 4 pkt 2 ww. ustawy, *dystrybutor to osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt*. Organ drugiej instancji nie ma wątpliwości, że skarżący przedsiębiorca spełnia powyższą definicję dystrybutora i udostępnia na rynku sprzęt. Co więcej, zauważając nieprawidłowość oznaczenia na konkretnym produkcie, dystrybutor za każdym razem ma prawo wystąpić do producenta i zwrócić sprzęt producentowi ze wskazaniem wadliwego oznakowania, jak również ma obowiązek powstrzymania się od udostępnienia na rynku wadliwie oznaczonego sprzętu.

Prezes UOKiK wskazuje równocześnie, iż nie ma większego znaczenia podniesiona przez stronę argumentacja wskazująca na brak w ustawie precyzyjnego zapisu co do wskazania konkretnego miejsca gdzie powinny znaleźć się informacje wymienione w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o zużytym sprzęcie (tj. w środku czy na zewnątrz opakowania). Owszem, w ustawie o zużytym sprzęcie brak jest takiego zapisu, który wprost konkretyzowałby tę kwestię. Niemniej jednak nie oznacza to, że w związku z powyższym, przepis ten nie powinien być respektowany bądź należy uznać go za wadliwy. Należy jasno wskazać, że z całą pewnością informacje, o których mowa powinny być dołączone do sprzętu. Ustawodawca daje pewną dowolność co do sposobu realizacji powyższego obowiązku, a więc informacje te mogą zostać dołączone zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz opakowania.

Trudno zgodzić się z podmiotem skarżącym, który utrzymuje, że wypełnia nałożone na niego ustawą obowiązki. Wyraźnie zaznacza, że prowadzi zbiórkę zużytego sprzętu. Sprostowania wymaga fakt, że w toku kontroli u przedsiębiorcy organ w żaden sposób nie kwestionował faktu, że strona odbiera od klientów zużyty sprzęt. Strona wskazując na wypełnienie jednego z kilku obowiązków do jakich jest zobligowana, nie zauważa równocześnie, że uchybiła innym obowiązkom, tj. istotnym obowiązkom informacyjnym (polegającym na nieumieszczeniu w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o możliwych sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu) oraz udostępniała na rynku również sprzęt niewłaściwie oznakowany.

Strona postępowania w złożonym odwołaniu, zarzucając decyzji Wielkopolskiego WIIH naruszenie art. 189 f Kpa, stwierdziła, że waga naruszonego przez nią prawa jest znikoma oraz niezwłocznie zaprzestała prawa (usunęła nieprawidłowości), co w jej ocenie daje podstawę do odstąpienia od wymierzenia kary. Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, że w przedmiotowej sprawie nie można mówić znikomej wadze naruszenia prawa. Z materiału dowodowego zebranego przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH wynika w sposób ewidentny, że przedsiębiorca naruszył nie jeden, lecz kilka obowiązków wynikających z przepisów, tj.: art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 1 b), art. 39 pkt 2 a także art. 39 pkt 3 ustawy o zużyтым sprzęcie, a więc naruszył ustawę w bardzo szerokim zakresie. Użytkownicy tym samym zostali pozbawieni zupełnie dostępu do istotnych, przysługujących im informacji. Zaakcentować należy również, że o nieznacznej lub znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa, jak to zostało stwierdzone u przedsiębiorcy. Odnosząc do podniesionej przez stronę okoliczności jaką jest usunięcie nieprawidłowości, Prezes UOKiK stwierdza, że podjęte przez stronę działania naprawcze, korygujące zostały uwzględnione przez organ przy miarkowaniu wysokości nałożonej na nią kary. Do instytucji odstąpienia od nałożenia kary odniesiono się szerzej w dalszej części decyzji (przy szczegółowej analizie poszczególnych przestępstw).

Zdaniem Prezesa UOKiK chybiona jest również argumentacja przedsiębiorcy wskazująca, że stwierdzone nieprawidłowości dotyczą wyłącznie trzech produktów, co przy asortymencie skarżącego stanowi znikomą ilość. Zauważyć należy, że w omawianej sprawie kontrolą objęto nie cały asortyment, lecz 5 partii towarów dostępnych w sklepie, a więc zaledwie jego część. Nieprawidłowości stwierdzono względem 3 partii towarów (w przy czym w odniesieniu do 1 rodzaju sprzętu - klawiatury MANTA stwierdzono dwojakiego rodzaju nieprawidłowości). Jednakże odnoszenie liczby zakwestionowanych towarów do całości oferowanego w placówce handlowej asortymentu nie odzwierciedla zakresu nieprawidłowości, ponieważ nie cały asortyment został skontrolowany (pod kątem właściwego oznakowania) i nie potwierdzono jednoznacznie, czy dla niego spełniono obowiązki wymienione w ustawie o zużyтым sprzęcie. Prezes UOKiK podkreśla, że

jednoznacznie prezentują się wyniki kontroli organu pierwszej instancji, a te wskazują wprost, że strona nie wywiązała się w sposób należyty z obowiązków, o których mowa w art. 39 pkt 3 oraz art. 39 pkt 1 lit. b) ustawy o zużytym sprzęcie, ale także naruszyła inne obowiązki - obowiązki informacyjne określone w art. 39 pkt 2 oraz art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Strona zaskarżając decyzję organu pierwszej instancji w całości zdaje się nie dostrzegać powagi naruszenia, a wręcz usiłuje umniejszać skalę i istotę tychże naruszeń, które powstały definitywnie w wyniku jej własnych zaniechań/ zaniedbań.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia jak również dotychczasową działalność podmiotu (zob. strona 5 i 6 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych uchybień, o których mowa w przedmiotowej sprawie i w rezultacie kontroli organu je skorygowała. Jednakże z drugiej strony podkreślić należy, że strona przede wszystkim nie wywiązała się z istotnych obowiązków ustawowych (o których mowa niejednokrotnie w treści niniejszej decyzji), co zostało jej niezbitnie udowodnione. Prezes UOKiK uważa, że naruszenie czterech przepisów przez stronę jest niewątpliwie bardzo poważnym naruszeniem obowiązków skutkującym ograniczeniem prawa użytkowników sprzętu do informacji które im przysługiwały.

Prezes UOKiK analizując przypadek strony doszedł do wniosku, że w niniejszym przypadku brak jest także podstaw do umorzenia kary w kontekście art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytym sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wielkopolskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Przeprowadzona przez organ pierwszej instancji kontrola wykazała ponad wszelką wątpliwość, że doszło do poważnego naruszenia przepisów, o których mowa w niniejszej decyzji, zaś dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności w postaci ustaleń z kontroli udokumentowanych w Protokole kontroli nie pozostawiają wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających ze wskazanych wyżej przepisów. Poza tym, przedsiębiorca w żaden sposób nie udowodnił też,

że nie miał wpływu na powstałe naruszenie. W treści odwołania odniósł się do naruszenia art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie oraz naruszenia art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa.

Jak wskazuje ustawodawca w art. 93 ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia. Organ drugiej instancji zauważył, że Wielkopolski WIIH właściwie zastosował zasadę określoną w art. 93 ust. 5, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Kara pieniężna, w wysokości 5 000 zł, nałożona na przedsiębiorcę przez Wielkopolski WIIH została ustalona na poziomie najniższym z możliwych, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z czterech przepisów ustawy o zużytych sprzęcie.

Podobnie jak Wielkopolski WIIH, Prezes UOKiK nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 Kpa statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę.

Jak wspomniano wyżej strona naruszyła przepis art. 37 ust. 4, jak też art. 39 pkt 1 lit b), art. 39 pkt 2 oraz art. 39 pkt 3 ustawy o zużytych sprzęcie. Po raz kolejny podkreślić należy, że w toku jednej kontroli u przedsiębiorcy stwierdzono szeroki zakres naruszeń. Odnotowania wymaga także fakt, że strona prowadząc specjalistyczną a zarazem profesjonalną działalność nie dochowała należytej, wymaganej przepisami prawa staranności i dopuściła się naruszenia prawa o istotnej wadze i znacznej skali, co wyklucza możliwość zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej ze względu na brak ziszczenia się w sprawie ustawowej przesłanki w postaci znikomej wagi naruszenia prawa. Wskazać należy przy tym, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów powoływanej ustawy o zużytych sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, jak i gdzie te odpady mogą pozostawiać. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Niewątpliwie uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie składowania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Wobec powyższego, nie sposób przyznać racji stronie i wagi naruszenia uznać za znikomą. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona.

Za spełnioną można natomiast uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, ponieważ w toku kontroli strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże ww. przesłanki powyższe muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Warto wskazać w tym miejscu, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: *„by można było odstąpić w trybie art. 189f k.p.a. od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”*.

Ponadto, organ drugiej instancji stwierdza, że w niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania regulacja zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”*).

Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”*).

W przedmiotowej sprawie, przedsiębiorca wprowadził zaprzestął naruszenia, jednakże nie usunął skutków naruszenia prawa, albowiem zaistniałe naruszenie, stwierdzone toku kontroli i udowodnione stronie, nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę użytkowników sprzętu prawa do uzyskania istotnych informacji pozwalających na właściwe postępowanie ze użytym sprzętem.

Organ drugiej instancji stwierdza, że nie znajduje podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Wielkopolskiego WIIH wymiarze.

Przechodząc do podniesionych przez stronę kwestii ekonomicznych, Prezes UOKiK wyjaśnia również, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o użytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jednakże niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym jak niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 14 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 poz. 2651 ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/